

Úvodník

Milosrdná náruč času

Ahoj,
já mám tu Štěpánskou korunu zafixovanou jako pěknou, lehčí cestu, ale asi jsem byl v té době ve formě :o).

Tak tuhle odpověď mně poslal Jířa na můj mailový pláč nad mým výkonem v Údolní cestě na Štěpánskou korunu v Adršpachu. Přestože bylo září a teoreticky jsem měl být dobře rozlezený, nedá se moje působení v Ádru nazvat jinak, než že jsem „dostal na prdel“. Pro úplnost ještě musím říct, že cesta je v průvodci klasifikována jako VIIb, ale ve vrcholovce je za VIIIa. Pro naprostou úplnost ještě musím dodat, že jsem výše zmíněnou cestu už lezl a to právě s Jířou. Bohužel již v době, kdy už asi tak rozlezený nebyl a zavěsili jsme v cestě pytel v třetí délce.

Vzpomněl jsem si na Jířovo mail na začátku října, když jsem nastoupil do Jihovýchodní cesty na Prachovskou Jehlu. Mám jí totiž zafixovanou jako pěknou, lehčí, vzdušnou cestu a už od nástupové spáry jsem si nebyl jistý, jestli nejsem v úplně jiné cestě. Jemné kroky, kterými jsem se dostal do sedla mezi Jehlou a Čapkou jsem si vůbec nepamatoval a následující vzdušná hrana byla mnohem vzdušnější, než jsem si myslel.

Každý z nás určitě zná a slyšel slova o „milosrdné náruči času“ nebo strastích, které „zahladil čas“. Ve spojení s horolezectvím tahle ustálená rčení dostávají trochu jiný a pro nás horolezce nádherný význam. Zpocené dlaně, potoky adrenalinu, vyšívající nohy, stres, zima, sedřené ruce, nohy samá modřina – to všechno pomalu zmizí v té milosrdné náruči a nám zůstanou jen samé pěkné, lehčí cesty.

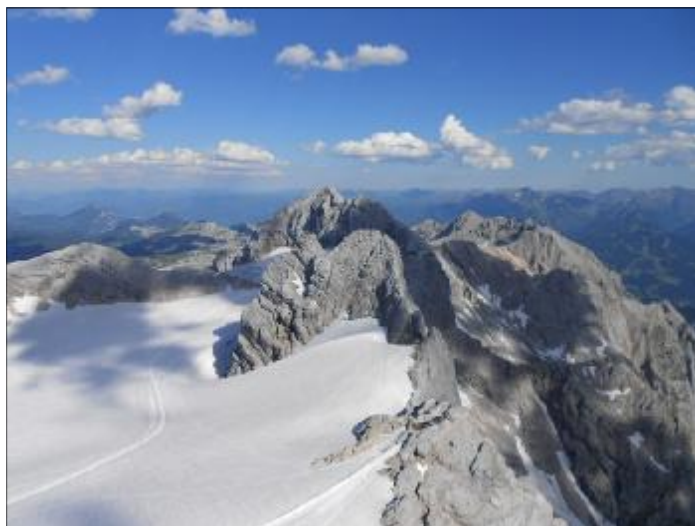
Spoustu pohodových výstupů nejen v pomalu končící lezecké sezóně Vám přeje

Broněk

Dachstein, aneb hory zalité sluncem

Blahouš Kluc

Dachstein není jen Steinerweg, Pichlweg, nebo ferátky, ale i pěkné kratší cesty různého, ať už sportovnějšiho nebo horského rázu. Zdrojem pro hledání toho správného cíle byl průvodce z naší horoklubácké knihovny. Ludvík se hned pro jeden rychlý výpad nadchl. Tři dny před odjezdem jsem předal Ludvovi své věci do hor, aby mě mohl vyzvednout rovnou z práce v Praze. Ale chybička se vloudila a já si při běhu na tramvaj zvrtl kotník. Předpovědi byly parádní, a když jsme se konečně s Ludvou sešli i v termínu, tak jsem neměl sílu akci rušit. Takže úspěch akce byl opět s otazníkem.

Dne 1. 8. 2013 mě Ludva po své noční a mé čtyřladvácitce vyzvedá na Pankráci a valíme si to ve směru Linz - Liezen - Schladming a pěkně strmě pod jižní stěnu Dachsteinu až na parkoviště u lanovky na Hunerkogel 1692m. Dorážíme kolem 16.00 hod. Vítá nás rozpálené skalní

království. Lidé sestupují, ale my balíme těžkou bagáž a pospícháme z Türlwandhütte přes Dachsteinsüdwandhütte 1871m po turistické cestě a feratě č. 615 do Hunerscharte 2602m. Cesta je prašná a okovaná ferata s těžkými batohy nepříjemná. Naštěstí potkáváme lidi na feratě jen ve spodní části. V sedle jsme asi po 3 hodinách, tak akorát, abychom se přiblížili pod stěnu Kleine Koppenkarstein 2832m, našli nástup pro zítřejší cestu Tour für heisse Tage a v blízkosti stěny umístili stan na zarovnané ploše od rolby. Vybavuju se s několika studenty z Grazu, kteří mají termální kameru postavenou před stěnu a tou zjišťují děje uvnitř skály. Ludvíček se začíná vychloubat proviantem a já se nestachím divit, když vytáhne banány, okurku, jogurt, pudink a já nevím, co ještě. Já si dám polévku. Máme toho jako buchty, tak vyfotit západ slunce a do hajan. V noci jdeme na záchod a chvíli naboso ve sněhu zíráme v němém úžasu na oblohu plnou hvězd a mléčných drah. Se vstáváním nespícháme a až kolem 08.00 hod. stojíme pod nástupem.

TOUR FÜR HEISSE TAGE 5

Jedná se o cestu sportovního rázu, která je parádně odjištěná, štandy mají vždy dva borháky. Převýšení 220m a 285 lezeckých metrů, 9 dělek. Cestou jsme nic neurvali, i když se občas zdá, že je skála narušená. Většina úseků si drží obtížnost kolem 4+ a jedna délka 45m dlouhá dosahuje obtížnost 5. Nicméně i ve čtyřkových délkách by člověk měl lézt s nadhledem pětky. Cestou jsme potkali pár jeskyní, kde by se dalo v případě nečasu schovat. I když se Ludva prezentoval jako novic ohledně vícedélkových cest, tak si počínal suverénně a nebylo potřeba mu něco vysvětlovat. Jedinou skvrnou na našem vertikálním putování byla moje chyba, které si naštěstí parťák včas všiml, to když jsem byl v myšlenkách už v pětkové délce a vy-cvakl jsem mu jištění. Ještě teď bych si nafackoval. Ne nadarmo se říká, že by se parťáci měli navzájem kontrolovat.

Vylezení cesty nám trvalo **Blahouš prohlíží další postup** předepsaných 3 hod. a 10 min., které jsme strávili odpočinkem a kochačkou před předposlední délkou na pohodlné polici. Cesta je orientovaná na sever, takže jsme měli příjemné klima navzdory okolnímu parnu. Na vrcholu Kl. Koppenkarstein jsme si radostně podali ruce, začali sestupovat feratou ve směru Hunerscharte. Asi po 20 min. jsme sestoupili po žebřících přímo ke stanu.

Ludva nadhazuje, že máme dost času a mohli bychom ještě zkusit jinou cestu, což můj oteklý kotník odmítá. Chvilí vegetíme u stanu, pak k nám přichází Češi a ptají se na cestu, kterou jsme právě absolvovali. Daruju jim topo a sledujeme dvojku, která se právě pere ve druhé polovině cesty. Docela se loudají a zdá se, že prvolezec v pětkové délce odsedl. Balíme kompletně věci a přemisťujeme se na lanovku Hunerkogel 2687m, kde na dobře udržovaných zácho-

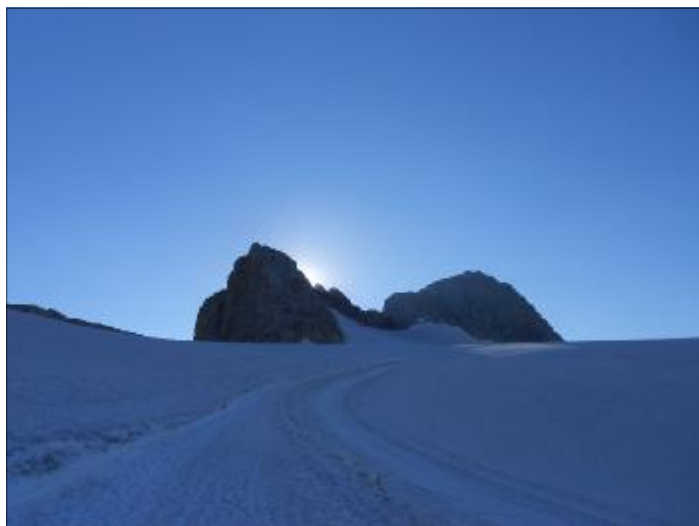
Ludvajs v 1. délce TfHT

Ludva si užívá ...

dech doplňujeme vodu. Poté umístíme stan k vrchní kabině lyžařské lanovky a spěšíme přes ledovec k Hoher Dachstein 3004m. Z „dálnice“ vidíme zadrátovaný hřbet a dále cestu, která vede mezi trhlinami pod poslední část H.

Dachstein. Rakušáci nás upozorňují, že bez příslušného vybavení se nedoporučuje jít vrchní částí. Pro vrchní část je zde i zákazová tabulka. Tak nalézáme s našimi odesávkami do delší, ale bezpečnější feraty po pilíři. Naši metodici by z nás měli radost, kdyby viděli, že se buď jistíme jen odesávkou, která by nám v případě pádu byla stejně k ničemu, nebo přímo lezeme po skále bez jištění. Zdolávání vrcholů feratou ve mně už tak vzbuzuje nevoli, a k tomu potkáváme český pár. Po pár slovech holčina dochází k

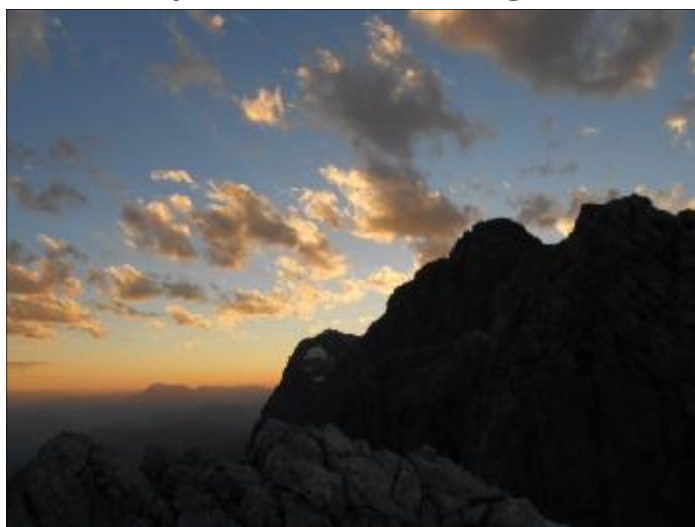

Hoher Dachstein

závěru, že určitě nás dnes slyšela křičet při zdolávání cesty a nevyhnula se kritickému tónu v hlase. To sotva, až na pár výjimek fungujeme s Ludvou na domluvené pokyny. Feratačka mě znechucuje ještě víc, a pak dojdeme na předvrchol a já vidím ve vrcholových partiích, jak se tam plácá rodina s malým dítětem a evidentně jim to neodsýpá, přestože do setmění zbývá pár

hodin. S plivnutím zamávám Ludvovi, který se nenechá odradit a pokračuje hbitě až na vrchol. Kostka Ludvíček se usmívá jak měsíček v domněnání, že pobude na vrcholu vzácnou chvilku osamocen. Ale za deset vteřin po jeho dosažení vrcholu se z Jižní stěny vyloupili dva Češi, kteří svým „ahoj“ narušují vrcholovou pohodu. Já v klidu sestoupím, říkám si, že zdolávání kopců feratou není opravdu nic pro mě. Na Ludvu čekám na chatě Seethalerhütte 2741m při Radleru za 4,5Euro. Ludva v poměrně krátké době dochází na chatu ještě s jedním z těch Čechů, kteří přebouchali za 11 hodin Steinerweg. Klobouk dolů. Při odchodu z chaty za-

Západ slunce z Hunerkogelu

hlédneme ještě výše zmiňovanou rodinku, jak sestupují přes zakázaný úsek ledovce a dítě jako první sklouzává kolem odtrhové trhliny. Docházíme ke stanu, Ludva si opět užívá kulinařský večer, já si dám polévku. Potom nasáváme krásu hor při západu slunce. Na druhý den máme naplánovaný jihovýchodní hřeben 3+ na Nied. Dirndl 2818m s převýšením 150m. Co mě ale nenechává klidným, je exponované slánění celou východní stěnou. Zdá se, že i Ludva je z toho nervózní. V noci nemůžu dýchat a furt se převaluju, takže o vyspání nemůže být ani řeč. Ráno nastupujeme do stěny až kolem 09.00 hod.

VÝCHODNÍ HŘEBEN (OSTGRAT) 3+

Jedná se o exponovanou hřebenovku, která má zcela horský charakter. Nicméně mě překvapuje dobrým jištěním. Cesta je psaná na 3-5 hodin. Několik prvních délek lezeme v pohorách a užíváme si pohledů do kilometrové stěny na levé straně výstupu. Při prvním traverzu se začíná přitvrzovat, tak si nazýváme lezečky. Batoh je pro druholezce opět nepříjemnou zátěží. Po

Ludva v trojkové délce

pěkné lezecké pasáží se dostáváme ke štrbině, do které musíme 10m slanit. Poté se dostáváme pod vrcholovou partii a zalézám za roh, kde mě čeká poměrně pěkné lezení nad 200m propastí. Poslední délky se ujímá Ludvajs a dolézá až k poslednímu štandu. Jištěn pokračuju

až k vrcholové knize, kde nás zapisuju. Brodím se mezi šutry a hledám štand, jako kdyby se člověk toulal na střeše paneláku. Kde nic, tu nic. Při pohledu na topo nejsem o nic chytřejší, tak slézám k parťákovi a oblézám vrchol po polici ve směru Hohes Dirndl. Nacházím štand a Ludva ke mně dolézá. Slaním na jednom laně 25m a uvědomuju si na jedné z polic, že bychom měli být více na sever. Odvazuju se a po široké polici jdu na sever, až konečně nacházím štand, který vede pod vrcholovou hlavu. Ludva mě následuje. Konečně se dostáváme po polici k východní stěně, kde se nachází kulatiny ve tvaru U zapuštěné do skály. Slyším na druhé straně hlavy hlasy Rakušanů, tak se ujišťuju, jestli jsou ty háky opravdu slaňáky. Tvrdí, že jo, tak snad se nepletou. Slanění jsou 20-25m dlouhá. Můžeme sice svázat lana dohromady, ale v rámci bezpečnosti odmítám. Třikrát se pomodlím, ať lano dosáhne k dalšímu slaňáku a spouštím se do propasti. Naštěstí nacházím další a další slaňovací háky. Oba si užíváme expozici a třeba i prolanění přes několika met-

rovou střechu. Občas při strhávání lana kolem prosvíští kámen. Při předposledním slanění se Ludva cítí už pevně v kranflecích a slaňuje jako první. Ale na hraně zjišťuje, že se správný slaňák nachází asi 5m daleko od něj napravo, tak předvádí parádní pendl do exponovaného háku. Konečně se dostáváme na polici, která nás dovede až na ledovec k výchozímu místu. V topu je psáno 5 slanění z police, my jsme jich ale absolvovali určitě víc.

Oba se radujeme z úspěšného výstupu a hlavně sestupu, balíme věci, doplníme na lanovce tekutiny a opět plně zatížení klesáme od lanovky 900m převýšení až k našemu autu. Sestupová cesta je už jen jedno velké utrpení, ale kolem 16.00 hod. jsme konečně u auta, kde provádíme k pobavení turistů očistu z kanistru. Poté frčíme rozpálenou krajinou do Prahy, kde se vyhazuju kolem 23.00 hod. a přeju kamarádovi šťastný návrat do Chomutova.

Blahouš

Dialog ovlivněn výškovou nemocí:

Ludva: „Ty máš ty boty ale ošoupaný.“

Blahouš: „Ale já je mám už deset let.“

Ludva: „Já taky.“

Blahouš: „No jo, ale já s nimi chodím ven.“

HRY PRO KAŽDÉHO...

Broněk Bandas

Začalo to celkem nevinně. Před několika lety se Deivina s Tomem zúčastnila Euroher v Doksech a rozhodli se sestavit si vlastní tým. Oficiální název Eurohry pod sebou skrýval „otevřený sportovní víceboj šestičlenných družstev“ a víceboj tvořilo 16 disciplín. Tenkrát. Dnes už to je 18. Dohromady tedy docela zajímavý, náročný, sportovní výkon. Podmínkou bylo a je, že v týmu musí být aspoň jedna žena a jeden starší 45 nebo mladší 15 let a každý musí absolvovat minimálně čtyři disciplíny. Má účast na Eurohrách byla založena v podstatě pouze na mém věku. S tím jsem do týmu Horokoláci vstupoval. Postupem času došlo v týmu k různým změnám, ale tým Horokoláci s Deivinou v čele zůstal a závodí.

Biatlonisté: Deivi, Broněk a Pavel

Vítězná vlna

Je pátek večer. Na pronajaté chalupě se sešla dvě družstva: Horokoláci a Rychlý želvy. Oba týmy se navzájem popichují. Blíží se první měření sil. Závod In-line bruslařů na náměstí v Doksech. Horokolák Michal, vědom si svých kvalit, si brousí zuby na některé z předních míst. Jsem na Eurohrách potřetí, a tak přehnaný optimismus družstva opatrně krotím. Polovina družstva je tady poprvé a jsou to závody, v kterých hraje svojí roli tolik různých faktorů (kvalita soupeřů, postave-

tým č. 108		
109	noh. Tenis	8:10
	rafty	8:50
105	kopaná	9:30
	OB	10:30
	bungee	11:20
102	beach Tor.	12:10
	biatlon	12:50
99	beach Ter.	13:50
111	st. Tenis	15:00
	stěna	15:30
107	tenis	16:10
	plavání	7:30
	jungle	8:20
49	noh. Ter.	9:50
	kuželky	10:20
	ves. tren.	12:00
	lukostřelba	13:50

Rozlosování

ní na startu, zkušenost, rozlosování pořadí sportů atd.), že výsledek nikdy není jasný. To se projevilo hned ten první večer. Michal dal do závodu všechno. Po průjezdu cílem se mu vysílením chtělo zvracet. Ale zatímco my byli s jeho 26. místem spokojení, on sám se sebou spokojený nebyl a vítězná vlna ho opouštěla.

Amatérismus

Pojem amatérismus získal nepěknou nálepku něčeho jakoby nekvalitního. Neprávem.

Đurki v lezeckém sektoru

Ve správném slova smyslu je amatérismus něco vykonávané dobrovolně, ale zapáleně a s nadšením. Nás se v Doksech sešlo šest amatérů - zapálených, nadšených a bojujících. Hned první sobotní disciplínu - nohejbal jsme sice prohráli, ale těsně a čestně. Plni odhodlání na kolech přejíždíme na Máchovo jezero, kde nás čeká asi nejtěžší disciplína - raft. Pět členů družstva se rve s nehybnou hladinou jezera a těch 1500 metrů je nekonečných. Hop, hop, hop ... Všechna ta dřina stačí jen na 38. místo a na fotbal odjíždíme trochu skleslí.

Jako na houpačce

Fotbal se nepovedl. Nikdo nikomu nic

nevyčítá, ale víte, jak to je. Každý je nepřísnejší sám na sebe, ví o svých chybách a každá vlastní chyba moc mrzí. Začínáme bojovat sami se sebou a jedeme na orientační běh, o kterém víme, že to nebude naše nejlepší disciplína. Ale Deivina i Pavel doběhli ve slušném čase a našli všechny kontroly. Nálada se zlepšuje, vlna stoupá, ale Standa se nevrací. Deset, dvacet, ..., padesát minut a zase jsme na dně. Máme startovní číslo 108 a výsledné umístění taky. Nejsme v orientáku poslední. Několik závodníků úplně zabloudilo, jedna závodnice volala telefonem o pomoc až z dalekého Bezdězu. Ale můj kamarád, trenér hokejistů, vždycky říká, že sport je o hlavě. Jak se s nenaplněným očekáváním dokáže hlava poprat. A my jsme na tom nebyli právě nejlíp. Potřebovali jsme vzpruhu a Đurki s Michalem nám jí dali. Beach volejbal vyhráli rozdílem třídy. Bylo nádherné vidět, jak se hlavy zvedají a úsměvy rozvlnily tváře. Zase jsme byli na vlně.

Nadšení

Biatlon a stolní tenis máme za sebou. Únava si vybírá svou daň, ale tady si věříme. Na náměstí se Deiva, Broněk a Đurki rozcvičují pod lezeckou stěnou. Start. Chvilí to trvá, než najdeme správnou sekvenci kroků. Každé zdržení při předávání štafety znamená pár ztracených vteřin z 15 minut, které na

Deivi při lukostřelbě

lezení máme. Spěcháme. Žlutá karta! Ďurki dostává žlutou kartu, že šrouboval pojistku karabiny a nestál oběma nohama na zemi! Ještě jedna žlutá a budeme diskvalifikováni. Zbytek družstva i diváci nás mohutně povzbuzují. Pojd', pojd', pojd'. Signál a konec. Vylezených 390 metrů je ten den druhý nejlepší výkon. Nadšení prochází družstvem skrz naskrz. Rozesmáté obličeje, poplácávání, herdy do zad. Ještě jsme tady, ještě bojujeme!

Smůla

I v cyklistickém kritériu si věříme. Ne na vítězství, ale doufáme v první třetinu startovního pole. Hromadný start kritéria je masakr. Oblaka prachu, lokty, pády, strkanice. Bojuje se o každý kousek prostoru. Ďurki předává Pavlovi a vypadá to pro nás nadějně. Najednou vidíme, že se něco děje. Chvilí tápeme a pak Pavlovi 200 metrů od depa upadla šlapka! Vyměnit kolo (i když rychle) znamená propad v cyklistickém závodě na 82. místo.

Profesionalita

Rozlosované pořadí disciplín je na Eurohrách velmi důležité. Plavání v neděli v půl osmé ráno je prostě mazec. Ledová voda, stu-

Pavel při veslování

dený vzduch, vítr, vlny. Tohle je místo, kde se ukazuje profesionalita ryzích amatérů. Štafetu zahajuje Michal. Kraulem velmi rychle dosahuje k obrátce, obeplouvá stavidlo, ale najednou ztrácí rychlost a napůl motýlkem, napůl znakem směřuje ke břehu. Spekuluje, co se děje. Křeče? Nevolnost? Únava? Nevíme, tápeme. Máme snad běžet pro lod'ku? Michal předává štafetu Standovi a opět odchází zvracet. Na obrátce ho přelila vlna a napil se tolik, že se málem utopil! Taký Standa s vlnami bojuje a předává Pavlovi. Rozhodčí nezakrývají, že proti včerejšku jsou časy závodníků o dost horší. Včera byla hladina klidná a svítalo sluníčko. Ale Pavel nezaváhal. Druhý nejlepší čas nedělního rána!

Horo-koláci

Vyčerpání - Pavel

Zklamání

Pocit zmaru a zklamání. Žádné objektivní ani subjektivní důvody vás těchto pocitů neznaví. Čím se sám před sebou omluvit, když pokazíte jedinou disciplínu, na kterou jste se opravdu připravovali? Ze všech sportů, v kterých jsem na Eurohrách soutěžil, byla slackline jediná, kterou jsem opravdu cvičil. Balancování po dobu tří minut nebyl úplně jednoduchý úkol, nohy už bolely. Ale udělat hloupou chybu po patnácti vteřinách ...?

Vyčerpání

Druhý nohejbal se hodně nepovedl. Je

pravda, že soupeř měl na síti hráče, který dokázal blokovat i smečovat, ale taky je pravda, že únava ze tří dnů soutěží a přesunů na sportoviště se projevovala čím dál tím víc. Následující kuželky dopadly spíš průměrně a čekal nás veslařský trenažér. Do poslední chvíle nebylo jasné, kdo v sobě najde dost sil na vytrvalostní a silovou disciplínu. Ďurki už toho měl po časovce cyklistů dost, mně chyběla technika - sedačka mi pořád ujížděla pod zadkem a vlastní nohy mně překážely a Deivina se do silové disciplíny logicky netlačila. Zbýval Pavel, Michal a Standa. Nakonec šel Pavel s Michalem. Dva trenažéry, dva unavení závodníci a na plátně jedna lodička, kterou musí dopravit do 2000 metrů vzdáleného cíle. Dřina, pot, vyčerpání. Lukostřelba, závěrečná disciplína našeho družstva, byla tak trochu za odměnu.

Realita

Realita je na Eurohrách trochu pokroucená. Místy máte pocit, že se nic nedaří a pohybujete se na chvostu výsledkových tabulek. Chybí vám srovnání se soupeři. Potkáváte je na kolech, když přejíždí od jedné disciplíny k druhé, zdravíte se, máváte si, ale jak se jejich výkony projeví v celkovém umístění, netušíte. A to může přinést i překvapení. Nečekané překvapení. A taky optimismus do příštích ročníků. Optimismus a radost z celkového 39. místa ze 116 družstev.

Plavání

Společné foto

Statistika:

<i>disciplína</i>	<i>umístění</i>	<i>disciplína</i>	<i>umístění</i>
beach volejbal	7	kuželky	80 - 82
biatlon	64	lukostřelba	25 - 26
bungee running	66	nohejbal	98
cyklistika časovka	68	orientační běh	108
cyklistika kriterium	82	plavání	15
lezecká stěna	4	rafty	37 - 38
in - line brusle	26	stolní tenis	40 - 43
jungle creek	15	tenis	33
kopaná	70 - 72	veslování	37 - 38

Euroher v Doksech se poslední srpnový víkend roku 2013 zúčastnili: Zuzana Deivina Šišovská, Jarda Ďurki Ďurkovský, Broněk Bandas, Pavel Petrák, Michal Pů Steňko, Standa Ouzký a s nimi Šiška, Broník a Davídek Bandasů a Ďurkiho Zuzka jako fanoušci, maséři a trenéři.

P.S. Naši kamarádi a největší soupeři, Rychlý želvy, se při své premiéře na Eurohrách umístili na neskutečném **čtvrtém** místě. Gratulujeme Želvám, ale čekáme na výsledky antidopingové kontroly.

Broněk

Horolezecký filmový festival

Jiří Šťastný

Mezinárodní horolezecký filmový festival letos slavil 30. výročí, což je pěkné číslo, skoro tak dlouho už lezu. Za komunistů jsme tam jezdili, protože to bývalo místo, kde mohl člověk potkat spoustu známých a podívat se na zajímavé filmy. Po revoluci jsem tam byl už jen párkrát, ale moc už mě to nebralo, tak jsem si letos řekl, že to zase zkusím, třeba mě to opět osloví.

Domlouvám se se Svinčou, LeTošem, Verčou a naším novým členem Matějem Vaňkem, že vyrazíme už ve čtvrtek odpoledne, abychom stihli večerní přednášku Petra Prachtela. Svinča nakonec z pracovních důvodů odřká, LeToš vyráží s Verčou už ráno, takže nakonec jedu jen s Matějem. Díky mému pracovnímu vytížení vyrážíme s mírným zpožděním, ale do Teplic nad Metují přeci jen přijíždíme těsně před osmou hodinou večer, takže přednášku stíháme. A stojí to za to. Petr Prachtel s Borisem Hlaváčkem křtí novou knihu šampaňským, které pak během přednášky upíjejí. Jedna veselá historka stíhá druhou a je to prostě super. Po skončení si necháváme podepsat každý svůj výtisk knihy a spolu s ústeckou a děčínskou bandou zabíráme stůl v cukrárně, kde rozjíždíme uvítací večírek. Jelikož jsem ráno

vstával před pátou, abych v práci všechno stihnul a mohl sem odjet, odcházím z oslavy po půl jedné, protože už toho mám plné zuby.

Spolu s Matějem si jdeme lehnout do parku, abychom se mohli aspoň chvíli kochat hvězdnou oblohou, ale brzy oba usínáme.

Páteční ráno nás vítá prvními paprsky slunce, které nám dopadají na naše spacáky. V krámku si kupuji snídani a na sluníčku si vychutnávám čerstvé rohlíky a koblihy. Jdu se pozdravit s Tomášem Janákem do baráku a domlouvám se s ním na spaní. Po deváté píše LeToš, že snídají v Zámecké cukrárně, tak jdeme za nimi. Sedí tam s nimi i Bárt s Přemdou a Nebíčkové. Po snídani vyrážíme lézt do Ádru. Jdeme pod Džbán, na který mám už dlouho spadeno, ale stále se nemohu odhodlat do Janebovy cesty nalézt. K původní skobě

LeToš

Štěpánská koruna, Starosta, Starostová

Jíra na vrcholu Džbánu

rá připomíná více Skalák než Ádr. Za chvíli ale sedím u LeToše v kruhu, který má úplně krvavé kotníky, protože neměl ponožky ani chrániče. Beru si matroš a dolézám pod uchem Džbánu na jeho vrchol. Už to není těžké, jen mi to nesmí smeknout na solivém rajbáku. Dobírám na vrchol nejprve Verču, pak i LeToše, Matějovi se nepodařilo odlézt od prvního kruhu, tak to vzdává. Slaňujeme dolů, svačíme, pak balíme věci a

s kroužkem, která tam byla již před 25-ti lety, kdy jsem tu byl poprvé, sice přibyl pořádný kruh, ale další je až skoro nahoře a mezi nimi jsou samé spáry. LeToš doufá, že mu to vytáhnu já, já se pro změnu těším, že do toho nastoupí na prvním on. Tak tam hodnou dobu stojíme pod nástupem, z různých úhlů pozorujeme cestu a vyčkáváme, kdo dřív vyměkne. Nakonec je LeToš, kdo se pochlapí a do cesty nastupuje. S pořádným funěním odlézá od prvního kruhu a vydechuje až u kruhu druhého. Moc pěkná práce, jdu na druhém za ním a jsem docela znechucen mizernou kvalitou skály, kte-

Stará cesta na Krále

jdeme si projít skalní město. Z vyhlídek pozorujeme zdejší dominanty – Starostu a Starostovou a z další vyhlídky i Milence. Pod ty se pak jdeme i podívat. Jelikož bychom chtěli ještě něco kratšího vylézt, ptáme se místních lezců na nějaký typ. Posílají nás k Želvě, kde prý jsou dvě kratší pěkné cesty. Ta spárová, na kterou si myslel LeToš, je ale obsazená, tak jdeme pod rajbák, který bych chtěl zkusit já. Od pohledu vypadá pěkně, přes tři kruhy, co víc si přát. Jenom nám kluci zapomněli říct, že u třetího kruhu se staví, což nám naštěstí prozradili vedle lezoucí kluci. Řeším to postavením do smyčky v kruhu, ze které vybalancuji na kruh, a pak už krátkým rajbákem na vrchol. Dobírám ostatní na vrchol Svatojánska, pak krátce slaňujeme na náhorní stranu a po sbalení věcí se vracíme na parkoviště k autu a přejíždíme zpět do Teplic. Večerní přednáška Radka Jaroše už je vyprodaná a čekat ve frontě na zbylé lístky se nám nechce, tak se jdeme radši najíst a kupujeme si lístky na poslední filmový blok od 22.00 hodin. Po večeri zanecháváme zbytek party v hospodě a jdeme do kina. Prvním filmem tohoto bloku je „Beal Petrohradské Padání 2013“, kde jsme byli a na jednom záběru dokonce poznáváme naše kamarády Ludvíka s Rostou. Pak následuje americký film „Wide Boyz“ o britských spárářích, kteří se specializují na široké spáry a jedou Američanům ukázat, jak je správně lézt. Moc pěkná, ale celkem drsná podívaná. Následuje film „Eye of the storm“ o freeskiingu a tento blok ukončuje film „Karim non stop“, který většina z nás aspoň částečně prospí, protože je to celkem o ničem. Po skončení projekce se před půlnocí vracíme zpět do hospody, kde už Bárt hraje na kytaru a je tu pěkně veselo. Já ale po chvíli odcházím spát, zatímco ostatní se veselí až do časných ranních hodin. Přemda s Bártem z hospody ani neodchází, zůstávají tu

Verča leze na Milence

čest se s tímto úžasným člověkem osobně setkat. Hlavním tahákem dnešního večerního programu je ale koncert kapely „Sto zvířat“, na který se všichni těší. Mně tento hudební styl ale nic neříká, tak raději zůstávám u Tomáše a u piva vzpomínáme na staré dobré časy, kdy ještě bydlel u nás na severu.

A je tu poslední den festivalu a zároveň i poslední šance si něco vylézt, protože večer se již má počasí zkazit. Po tradiční snídani na lavičce na sluníčku se vracím k Tomášovi na barák, kde se ostatní pomalu probouzejí. Po ranním čaji a kávě přeci

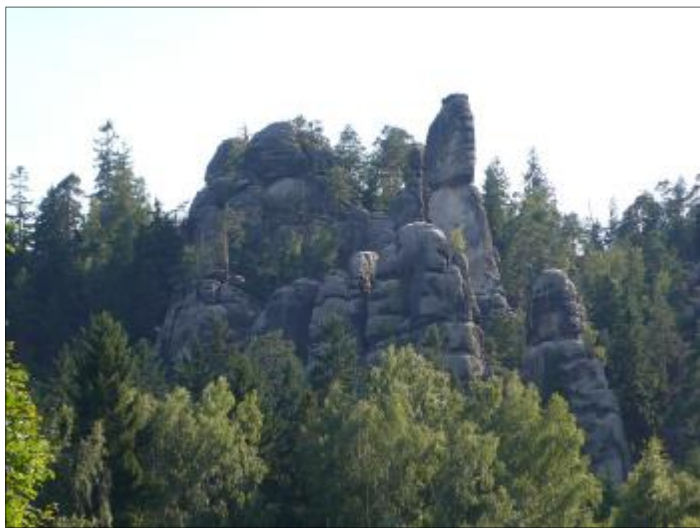
i spát. LeToš naopak odchází chvíli po mně a ještě v noci odjíždí domů.

Ráno je opět jasno a krásně svítí sluníčko. Po snídani se jdeme podívat do města, co zajímavého mají ve slevě a od deseti hodin již sedíme v kině, kde je beseda s Igorem Kollerem. Velmi poutavě vypráví o svém působení na českých pískovcích a na Marmoladě a své vyprávění doprovází různými historickými i současnými fotkami. Po skončení přednášky se lehce občerstvujeme, a pak už opět jedeme do skal. Jelikož chceme jít v šest večer na další přednášku, volím pro jistotu něco menšího. Rád bych si vylezl starou cestu na Krále, který byl v roce 1923 prvním zdolaným vrcholem v Adršpachu. Po chvíli hledání a doptávání nacházíme nástup, kde už je ale fronta. Čekání si tedy krátíme hledáním jiné cesty, kterou bychom si mohli vylézt, než na nás přijde řada. Jelikož nic zajímavého nenacházíme, Verča nakonec leze nějakou trojku na bezvýznamný brdek naproti Královi. Po dlouhém čekání je cesta konečně volná a Verča do ní odhodlaně nastupuje. Skoro celá vede komínem, jen nahoře je z předskalí přepad na vrcholovou hlavu. I s tím si ale Verča dokáže poradit a za chvíli nás již dobírá z vrcholu. Docela fouká, tak jí raději nesu bundu, aby tam nenastydla. Matěj to také zvládá a má radost z prvního pískovcového vrcholu, na kterém stojí. Když vezmu v úvahu, s jakým vybavením to prvovýstupci před devadesáti lety vylezli, tak smekám pomyslný klobouk. Po slanění a svačině balíme věci a přejíždíme zpět na festival. Přednáška Pavla Barabáše je plná nádherných ukázek z jeho filmů, které doplňuje svým vyprávěním. Opět ze sálu odcházíme s nádherným pocitem, že jsme měli

jen vyrážíme do skal. Verča má zálusk na Milence, které jsou nejvyšší pískovcovou věží v ČR, tak se pod ně jdeme opět podívat. Jelikož už jsem Mileneckou cestu dvakrát lezl, nechávám jít do čelby Verču. Ta se úspěšně prokousává nástupovým komínem, v jeho zúžení trochu nadává, ale za chvíli již štanduje v první jeskyňce. Dolézám k ní a radím jí posunout štand do skalního okna, které je kousek nad námi. Odtud společně dobíráme a fotíme Matě-

Verča a Matěj na Milencích

je. Následuje druhá délka, vedoucí nejprve položenou stěnkou a potom solivým koutem. I s touto částí si však Verča hravě poradí a za chvíli už mě dobírá do další jeskyňky. Po dobrání Matěje prolézáme s verčou na druhou stranu věže, kde začíná poslední délka. Správný dolez naší cesty vede přes solivé břicho vpravo, ale už minule jsme to raději dolézali Starou cestou, abychom si nekazili pocit z pěkné cesty. Verča to vidí stejně a nalézá rozporem přes stupně ke

kruhu pod závěrečnou spáru. Úspěšně zdolává nepříjemný oblez kruhu i následný odlez od něj a za chvíli už se ke mně z vrcholu ozývá obligátní „zruš“. Dobírám k sobě Matěje, který čekal v jeskyňce, a za chvíli už jsem také nahoře. Matěj chvíli vymýšlí překerní oblez kruhu, ale pak to také dává a jsme nahoře všichni. Zapisujeme se do obzvláště velké knihy, děláme vrcholové fotky a kocháme se nádherným výhledem do okolí. Verča si pak ještě cvičně přepadá na druhý vrchol, ale skákat zpět se jí kvůli bolavému kotníku nechce, tak se vrací opět přepadem. Pak už jen na třikrát slanit dolů, doufat, že nám mezitím nikdo nevybral batohy a naposledy sbalit věci. Ještě radíme nějakému klukovi, jak tuto cestu vylézt, protože ve Staré cestě je prý nával. Doufám, že se mu to povedlo a Hudyho Kikině, která s ním lezla, se cesta líbila stejně jako nám. Naposledy se vracíme do Teplic, dáváme si oběd a kafe a za prvních kapek deště nasedáme do auta. Za trvalého deště se vracíme zpět domů s pocitem dobře vykonané práce a slibem, že za rok se zase vrátíme, protože atmosféra na festivalu je prostě pořád báječná.

Jířa

Mistrovství světa juniorů 2013

Central Saanich

15. - 19. 8. 2013

Martin "Cliffhanger" Jech

Už na začátku roku, když se mi dostal do rukou kalendář mezinárodních závodů, mi bylo jasné, že v letošním roce se na Mistrovství světa opět nejspíš nepodívám. Člověk by řekl, že oproti loňskému roku, kdy bylo MSJ v Singapuru už hůř být nemůže, ale opak je pravdou, může.

Letošní MSJ se totiž konalo ve vesnici Central Saanich na ostrově Victoria, který se nachází asi 100km od Vancouveru (jihozápadní pobřeží Kanady). Vzdálenost a doba letu by byla přibližně srovnatelná se Singapurem, bohužel čeští občané mají díky našim spoluobčanům pro vstup na území Kanady vízovou povinnost s poměrně přísnými podmínkami. Tento závod jsem ale byl nucen kvůli finanční náročnosti vypustit.

Po návratu z Mistrovství Evropy dospělých v Chamonix jsem se však od Jíři dozvěděl, že Horoklub Chomutov má díky dotaci prostředky zprostředkování mé cesty na tento závod. V tu chvíli mi na hrud' dopadla nutnost rozhodnutí, zda jet, či nejet. Po dlouhých deseti vteřinách váhání jsem se rozhodl, že pojedu a hned jsem mohl začít zařizovat cestu. Měl

jsem totiž na všechno pouhý měsíc.

Koupit letenku by nebyl až tak velký problém, pokud člověk není idiot, ale jak jsem již zmínil, pro vstup do Kanady bylo nutné vízum. To jsem vyřizoval online. Největší problém však bylo sehnat všechny nutné dokumenty, které se místy sháněly velmi těžko. Po dvou dnech intenzivního zařizování jsem měl odeslanou žádost o vízum a mohl jsem jít koupit letenky. To už bylo podstatně snazší, ale díky únavě (letenky jsem bookoval ve dvě ráno po dvou dnech vyřizování víza) jsem si zpáteční letenku objednal místo 25. 8 na 25. 9. Této chyby si naštěstí maminka při placení letenky všimla a mohl jsem si zabookovat letenky znovu, tentokrát se správným termínem.

Po deseti dnech přišlo potvrzení o schválení víza a už stačilo jen zajet na velvyslanectví, trénovat, balit a plánovat zbytek cesty, ubytování a vůbec všechno kolem.

12. 9.

Po měsíci stresů přišel den O- odlet. Ve čtyři ráno mě mamka hodila na Terminál 2 do Prahy, tady jsem nahodil jeden batoh na záda,

Martin v závodní cestě

druhý na břicho a zamířil k odbavovací přepážce. Tady jsem musel řešit klasický problém s váhou batohu, ale snad díky shovívavosti slečny u přepážky, nebo troše štěstí jsem prošel bez sebemenších problémů. Z Prahy mě čekal hodinový let do Curichu, kde jsem 5 hodin čekal na přímý let do Vancouveru. Let do Vancouveru trval bezmála 12 hodin a za tu dobu letadlo urazilo vzdálenost přes 8500km! Z Curichu jsme vylétali ve dvě odpoledne a ve Vancouveru jsme díky časovému posunu (9h) přistáli ve tři odpoledne. Tady jsem se měl setkat se zbytkem českého týmu, tomu ale v Londýně odložili let o 5 hodin, takže mi přišla pouze SMS s názvem hotelu, ve kterém spíme. Sám v cizím městě a se

strachem v očích jsem prošel imigrační kontrolou, vzal si svou těžkou svini na záda a začal jsem hledat hotel, což mi zabralo něco přes dvě hodiny. S velkou úlevou jsem v hotelu shodil dva batohy, šel se jen tak projít kolem, nadlábnul se a čekal na ostatní, kteří přijeli něco málo po deváté místního času. Všichni jsme rychle upadli do spánku, páč jsme za sebou měli pěkně dlouhý den (já měl na tachometru minimálně třicet hodin).

13. 9.

Další den byl naplánován trénink na stěně a malá prohlídka města. Na stěně jsme byli všichni rozčarováni přísnými pravidly lezení a hlavně tím, že jsme všichni museli lézt na druhém.

14. 9.

Třetí den nás čekal přesun na ostrov Victorie, kam se jelo autobusem, trailem a znovu autobusem, celkem nám cesta zabrala tři hodiny. Tam

nás čekal další trénink, při kterém jsme všichni kvůli pravidlům raději bouldrovali. Pak následoval přesun do kempu a stavba stanu a jako na potvoru v dešti.

15. 9.

Snažíme se dospát únavu z časového posunu a večer nás čeká zahajovací ceremoniál závodu, který zahrnuje dlouhé nudné projevy organizátorů, nástup vlajkonošů, zpěv hymny a artistické představení na laně.

16. 9.

Přišel první den závodu, ve kterém všechny kategorie lezou svou první cestu. Já do té své nastupoval asi 43. z 52 závodníků, takže jsem

měl cca 4 hodiny na studování cesty. Když jsem se však už dostal k lezení, nervozita zapracovala a já udělal chybu, kvůli které mi vyvlály nohy. To mě stálo potřebnou sílu a ačkoliv jsem dále lezl dobře a dolezl jsem vysoko, vyšlo mi to na 32. místo, což nebyl nejlepší start, ale možnost semifinále stále existovala. Bylo mi jasné, že v druhé cestě musím zalézt extrémně dobře, abych se do semifinále ještě dostal.

17. 9.

Druhý den a druhá cesta. Hned z počátku dne mě potěšila zpráva, že naše druhá cesta vede v kolmém, což mi vyhovuje víc, než včerejší převislá cesta. Do této cesty jdu 13., takže ani nestíhám znerzvoznět a dolézám poměrně vysoko, do místa, kde spadlo asi 6 závodníků a v této cestě jsem 18. V cestě mě překvapilo, že mi natékalo. Když jsem přistál na zemi a uvědomil si, že cesty mají obtížnost mezi 8a-b, údiv přešel. Pak mě čekaly tři hodiny čekání na výsledky a podle průběžných propočtů jsem věděl, že buď těsně postoupím, nebo

těsně nepostoupím. A to bych to nebyl já, abych neměl furt peška. Z oficiálních výsledků se dozvídám, že jsem 27., tedy první pod čarou semifinále, což mě dost naštvalo, ale bohužel se nic nedalo dělat. Holt příště toho smolíka v Nové Kaledonii pokořím!

Další dva dny jsem sledoval semifinále a finále v obtížnosti, bohužel jen z pohledu diváka a taky závod v rychlosti, kde velmi dobře lezl Jak Kříž, bohužel zas zakopl a skončil „až“ 4. Po závodech se konal večírek, ze kterého jsme se vrátili ve dvě ráno. V pět bohužel musím vstávat, abych stihl všechno sbalit a dojít na autobus zpět do Vancouveru. Tady totiž začínala druhá část mé spanilé výpravy do země za Velkou louží, o které Vám budu vyprávět v mém dalším článku ...

Mistrovství světa juniorů jsem se zúčastnil za podpory Města Chomutov, Horoklubu Chomutov a Lezecké arény Jirkov, kterým bych touto cestou rád poděkoval.

Český tým

Martin Cliffhanger Jech

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v říjnu 2013

2. 10. Na **Popeláře** do Mezihoří si udělaly vejlet Deivi s Verčou.
3. 10. Výlet ke stomatologovi raději vyměnil Svinčo za komplet „**Buldoka**“ v **Boči** s Květomilou.
4. - 6. 10. Za úžasného slunečného počasí podniká přechod **Velké Fatry** Jiří Kozel Kantulák s dcerou Terezou, Davidem M. a Petrem F. z ET. Slíva s Kostkou dávají **Horezdar** v severu na **Bořeni**.
5. 10. Letoš, Svinchi s Květuš a Radůzou, Deivi s Ivánkem, Hankou, Terezkou, Vencou, Petrem a mnoha dalšími Horoklubáky i Nehoroklubáky kompletují **Katzenfels**.
6. 10. **Prunéřovské údolí** - Plotnová věž - Květuš s havětí a havěťákem a Blagodan s Renčou.
7. 10. Kostkatej pro změnu řadí na severu **Bořeně** s Rost'ou.
8. 10. Další Horezdar na **Bořeni** se zadařil duu Slíva - Kostka.
9. 10. **Salesiovka** Svinča s Blagodanem a místní omladinou - bouldering na věži č. 1.
12. 10. Aš, vrch **Háj** - Svinča boulderinguje na přilehlých skalkách i na vyhlídkové věži samotné. Jak jinak než s Květuš a havětí. Ludvík Kostkovanej navštěvuje 7. špic v **Domoradicích** na jihu Čech a přelézá tu dvě cesty.
Šiša s Dejvinou, Letošem a Verčou reprezentovala Horoklub na čtyřiadvacítce v **Jickovicích**. Šišky měly nakročeno k velmi dobrému umístění, ale tragický, smrtelný pád jednoho z účastníků závodu změnil závody na obrovsky náročnou záchrannou akci a vyhlášení výsledků se logicky nekonalo.
16. 10. V Jardově trápení na **Kočce** se ani příliš netrápí Kostka se Slívou.
19. 10. **Loučná** - bouldering v mlze i slunci na „křídlech horského motýla“. Marné hledání Pytlákových kamenů. Květuš, Verča, Bárt, Le(T)oš.
V Kadani na stěně proběhly závody pro veřejnost - **Kadaňský pavouk**. Díky patří všem, co se podíleli a pomáhali s organizací.
19. 10. Martin „Cliffhanger“ Jech hlemzal na překližce tak dlouho, až se na Mistrovství ČR mládeže na obtížnost v kategorii A doškrábal pro první místo. **Je tedy majstrem ČR a zaslouží si gratulaci!** Mimoto by se hodilo, kdyby na Slanění HK předložil do placu "štěně", ale správný význam tohoto slova je mu ještě asi utajen.
21. 10. **Vejprty** - Kostka se Slívou 2 ks (asi dvě cesty)
22. 10. Ludva Kostkatej s Klucem Blažičem působí na **Kaleckých skalách**.

23. 10. Kostka + **Kočka** = sololezení = uspokojení.
24. 10. **Jeřabina** - meditační boulderingový výpad podnikají Svincho s Blagodanoličem. Mimo jiné zdolána cesta „Nevhodná pro Trpajzlíky“ a to i ze sedu, aby se ča-houni nevytahovali.
Ve **Stráži** v lomu se sápo po sloupech Ludvik Kostkovanej s Jakubem Kotulou.
25. - 29. 10. Do **Arca** si jeli zalézt Deivi s Ivánkem, Jarouš s Ivou, Honza Nebeský s bratrem Vendou, Jirka Ponožka a Karel Hanuš, stejně jako spousta dalších lezců využívajících prodloužený víkend.
26. 10. Leonardo da Svinchi se ženou Květomilou, Renča a Blažej Oblažič boulderují na Medvědí skále. Blážovi se podařilo nečekaně deklasovat hodnocení cesty Pochod za 1 UIAA na 1 A1 po té, co použil k dosažení vrcholu nivelační kolík.
27. 10. **Brodce** - drakyáda - jako jediní dorazili Svinčo s Květuš a havětí na tuto dopředu plánovanou akci. Takže se nakonec uskutečnila byť v soukromém duchu.
28. 10. **Pytlácké kameny** - Svinčo s Květuš a havětí rozkryli tajemství Pytláckých kamenů. Nejprve trocha turistiky, pak jejich očista a nakonec jejich zkompleto-vání.
Kompletní Parekteam obhlíží několik krátkých, ovšem nesnadných výstupů na **Stropníku**.
Malý svátek ve sváteční den si v **Perštejně** udělaly Bandasky. Děti dávaly pozor, aby hlídací babička nespadla do Ogry a vyhrátá skála ve Fugasovi, Vánočce a na Věži velmi připomínala Arco.
Hroznětín - na Vejčeti lezou Ruční spáru Ludvik s Kačkou.
28. 10. - 2. 11. Renulková a Blagodanič turistikují ve **Vysokých Tatrách**.
30. 10. **Kámen pod hradem** v Kadani zkompletoval Ludva. Večer se pak doráží na **Popeláři** a **Mezihořské plotně**.
31. 10. Ač Svinčo plánoval výpad na bouldery do **Perštejna** nebo na **Petráč**, tak nakonec nikde nebyl, protože Evička blila jak Letoš po kožbě (*doslovný přepis*).

